

Arrest

nr. 30 206 van 30 juli 2009
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister bevoegd voor migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 april 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 23 maart 2009 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2009

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 5 maart 2009 dient verzoeker een derde asielaanvraag in. Op 19 maart 2009 wordt verzoeker gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken.

1.2 Op 23 maart 2009 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Overwegende dat betrokkene op 30.12.2004 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; overwegende dat deze asielaanvraag op 13.05.2005 werd afgesloten met een beslissing ‘niet erkend’ vanwege het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS); overwegende dat de Vaste Beroepscommissie (VBC) op 22.03.2006 de negatieve beslissing van het CGVS bevestigde; overwegende dat betrokkene op 04.04.2007 een tweede asielaanvraag indiende; overwegende dat op 26.09.2007 de vluchtelingenstatus, als eveneens het statuut van subsidiaire bescherming aan betrokkene werd geweigerd door het CGVS; overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 29.01.2008 de negatieve beslissing van het CGVS bevestigde; overwegende dat betrokkene op 05.03.2009 een derde asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd; overwegende dat de betrokkene verklaart kans te maken op subsidiaire bescherming omdat hij afkomstig is uit Ghazni; overwegende dat de VBC in zijn arrest dd. 22.03.2006 stelde dat betrokkene niet aannemelijk kon maken effectief in Ghazni verbleven te hebben; overwegende dat de RW in zijn arrest dd. 29.01.2008 tot dezelfde conclusie kwam; overwegende dat betrokkene geen documenten voorlegt die deze conclusie kunnen ontkrachten; overwegende dat de betrokkene een artikel voorlegt waarin vermeld wordt dat een student werd opgepakt omwille van het aankaarten van de positie van vrouwen in Afghanistan; overwegende dat de betrokkene een artikel voorlegt aangaande een christen die in Afghanistan vermoord werd door de Taliban; overwegende dat de betrokkene een artikel voorlegt over een Iraaks koppel dat erkend werd in België; overwegende dat deze artikels niet het persoonlijke karakter van de betrokkene zijn problematiek kan aantonen; overwegende dat het CGVS in zijn beslissingen dd. 13.05.2005 en 26.09.2007 reeds oordeelde dat betrokkene onvoldoende kan aannemelijk maken christelijke pamfletten te hebben verdeeld en daarom vervolging te riskeren in zijn land van herkomst; overwegende dat de betrokkene met zijn huidige verklaringen bovendien niet het weinig geloofwaardige karakter van zijn vorige asielaanvragen kan ontkrachten; overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten af situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van de partijen om de tegenpartij te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoeker voert de schending aan van artikel 51/8, eerste lid en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikels 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen, kennelijk verkeerde interpretatie en machtsoverschrijding omdat de motivering in de bestreden beslissing waarbij wordt geweigerd hem te erkennen of de subsidiaire bescherming te geven, steunt op de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 mei 2005, van 25 september 2009 en van 25 september 2007 terwijl verzoeker aan de hand van documenten die bijna allemaal dateren van na de beslissing van 25 september 2007 aantoonde dat de situatie in Afghanistan dermate verergerd is dat hij zichzelf als “réfugié sur place” kan beschouwen, dat verwerende partij de nieuwe stukken niet grondig heeft onderzocht, dat het nieuwe bewijs van een vroegere omstandigheid een nieuw gegeven is, dat verzoeker heeft aangetoond het reële risico te lopen slachtoffer te worden van “insurgencies” omwille van de propaganda die hij voor het christelijk geloof heeft gevoerd, dat verzoeker heeft gewezen op de verkeerde interpretatie door de asielinstanties over het bewijs van de persoonlijke vervolging, dat verwerende partij haar macht overschrijdt doordat zij de subsidiaire bescherming inhoudelijk

beoordeeld, dat bovendien in de beslissing van 11 mei 2005 van de Commissaris-generaal een niet-terugleidingsclausule was opgenomen, dat de controle door de verwerende partij van nieuwe elementen beperkt is tot het onderzoek naar de datum van een stuk en dat verwerende partij niet tot de feitelijke beoordeling van die nieuwe elementen mag overgaan waardoor zij haar macht heeft overschreden, dat verzoeker verwijst naar arresten van de Raad van State waaruit blijkt dat verwerende partij de nieuwe elementen niet kan beoordelen ten aanzien van de criteria van de Conventie van Genève of de nieuwe elementen niet als ongeloofwaardig kan beoordelen, dat verwerende partij geen melding heeft gemaakt van zijn aangetekende brief van 4 maart 2009.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“3. MIDDELEN

3.1. Schending van de wet, in het bijzonder van artikel 51/8, al.1 en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 2 en 3 van de Wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en kennelijke verkeerde interpretatie; machtsoverschrijding.

3.2. Artikel 51/8, al. 1 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt:

De Minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Niettegenstaande de toelichting hierboven geciteerd besloot verwerende partij dat: “De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

doordat verwerende partij haar Bestreden beslissing alzo motiveerde:

Overwegende dat betrokkene op 30.12.2004 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; overwegende dat deze asielaanvraag op 13.05.2005 werd afgesloten met een beslissing ‘niet erkend’ vanwege het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS); overwegende dat de Vaste Beroepscommissie (VBC) op 22.03.2006 de negatieve beslissing van het CGVS bevestigde; overwegende dat betrokkene op 04.04.2007 een tweede asielaanvraag indiende; overwegende dat op 26.09.2007 de vluchtelingenstatus, als eveneens het statuut van subsidiaire bescherming aan betrokkene werd geweigerd door het CGVS; overwegende dat de Raad voor Vreemdelingen (RVV) op 29.01.2008 de negatieve beslissing van het CGVS bevestigde; (...)

terwijl deze overwegingen een procedurele samenvatting zijn voor de voorgaande asielaanvragen die onderscheiden zijn van de nieuwe asielaanvraag van verzoekende partij en inhoudelijk geen afbreuk doen aan het gerechtvaardigde karakter van deze nieuwe asielaanvraag van 5 maart 2009. Immers de motivering van de weigering om verzoekende partij als vluchteling te erkennen of om hem de subsidiaire bescherming toe te kennen steunt in de beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 mei 2005 in essentie op het motief dat verzoekende partij bij gebrek aan documenten “onvoldoende aannemelijk” maakt dat er in zijn persoon “een gegronde risico op vervolging zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie bestaat, namelijk ernstig, daadwerkelijk en systematisch.” (zie stuk nr. 6 van verzoekende partij). In de beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 25 september 2009 luidt het dat verzoekende partij het niet “aannemelijk maakt recent (d.i. in de periode voor uw eerste asielaanvraag) in Jaghourri te hebben verbleven.” En geen “enkel nieuw of actueel element of bijkomende informatie aan(bracht) dat bovenstaande conclusie zou kunnen wijzigen” (verduidelijking tussen ronde haakjes door verzoekende partij) (zie stuk nr. 7 van verzoekende partij). En met betrekking tot de subsidiaire bescherming argumenteerde het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in haar beslissing van 25 september 2007 “dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en

waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier, kan worden afgeleid dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit een grondige analyse van de actuele situatie in Afghanistan blijkt dat de toestand in de provincie GHAZNI op dit ogenblik niet van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

(onderlijning door verzoekende partij) (zie stuk nr. 7 van verzoekende partij). De "insurgency" die het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in haar beslissing van 25 september 2007 onderzocht maar onvoldoende duidelijk in hoofde van verzoekende partij bevond was te wijten aan het algemene karakter van de hoofdbron die het commissariaat raadpleegde te weten het UNHCR rapport. Verzoekende partij heeft op consistente wijze aangetoond dat de situatie in Afghanistan zoals algemeen bekend is, dermate is verergerd dat hij zichzelf als "réfugié sur place" kan beschouwen (een element waarop verwerende partij niet heeft geantwoord) en dit en het feit dat hij wel het slachtoffer kan zijn van "insurgencies" heeft aangetoond aan de hand van documenten die in de meeste gevallen dateren van na de beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 25 september 2007:

- UNHCR's Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Afghan Asylum-Seekers, december 2007, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/477ce70a2.html>, uittreksel;
- UNHCR, "Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection" van 6 oktober 2008,
- C. Foyer, 'Nieuwsbrief 2 maart 2009', uittreksel.
- HvJ 17 februari 2009, nr C-465/07
- Arrest van de Supreme Court of Judicature Court of Appeal (Civil Division) van 18 januari 2008:
- Human Rights Watch, world Report 2009 - Afghanistan, 14 januari 2009.

of die bestonden maar volgens het administratieve dossier niet werden geraadpleegd:

- Home Office UK. Country of Origin Information Report - Afghanistan, 16 oktober 2006 (uittreksels);
- Human Rights Watch, The Human Cost: The Consequences of Insurgent Attacks in Afghanistan, 16 april 2007 (uittreksel);

Verwerende partij heeft deze toelichting als rechtvaardiging van de nieuwe asielaanvraag nochtans zoals blijkt uit het bewijs van inontvangstname (zie stuk nr. 5 van verzoekende partij) en uit de tekst van de Bestreden beslissing blijkt (zie verder) wel degelijk de nieuwe stukken van verzoekende partij in overweging heeft genomen maar heeft deze niet grondig onderzocht. Het nieuwe bewijs van een vroegere omstandigheid is een nieuw gegeven (R.v.St. nr. 57.384 van 5 januari 1996, Rev. dr. étr 1996, 387, noot; R.v.St. <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000). Concreet heeft verzoekende partij aangetoond dat hij in het algemeen wegens verhoogde onveiligheid het reële risico liep slachtoffer te worden van "insurgencies" en in het bijzonder omwille van de propaganda die hij voor het christelijke geloof had gevoerd aan een reëel risico op represailles werd blootgesteld. Verzoekende partij heeft er verder op gewezen dat in het verleden asielinstanties een verkeerde interpretatie aanhielden over het bewijs van de persoonlijke vervolging (zie punt 2 van de schriftelijke toelichting bij de nieuwe asielaanvraag in het citaat hoger).

en doordat verwerende partij haar Bestreden beslissing alzo verder motiveerde:

(...) overwegende dat betrokkene op 05.03.2009 een derde asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd; (...)

terwijl deze overweging niet pertinent is omdat verzoekende partij zich niet beroept op nieuwe ervaringen naar aanleiding van een terugkeer en niet beweert te zijn teruggekeerd maar zich beroept op nieuwe stukken;

en doordat verwerende partij haar Bestreden beslissing alzo verder motiveerde:

(...) overwegende dat de betrokkene verklaart kans te maken op subsidiaire bescherming omdat hij afkomstig is uit Ghazni: overwegende dat de VBC in zijn arrest d.d. 22.03.2006 stelde dat betrokkene

niet aannemelijk kon maken effectief in Ghazni verbleven te hebben; overwegende dat de RVV in zijn arrest d.d. 29.01.2008 tot dezelfde conclusie kwam: (...)

terwijl het niet tot de bevoegdheid van verwerende partij behoort om de subsidiaire bescherming inhoudelijk te beoordelen maar dit de bevoegdheid is van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zodat verwerende partij haar macht overschrijdt. Verwerende partij dient haar onderzoek te beperken tot het zoeken naar gegevens die aanleiding kunnen geven tot toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Deze elementen bestaan: in de beslissing van het Commissariaat voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 mei 2005 een niet- terugleidingsclausule staat die aanleiding tot het toekennen van het statuut van subsidiaire bescherming kan leiden: "Ik vestig de aandacht van de Minister van Binnenlandse zaken op het feit dat het op dit ogenblik vanuit humanitair oogpunt aangewezen is om in geval van gedwongen terugkeer zo nodig het bekomen van opvang of humanitaire hulp mogelijk te maken. (zie stuk nr. 6 van verzoekende partij) zodat verwerende partij kennelijk niet tot het oordeel afwezigheid van kans in hoofde van verzoekende partij op het statuut van subsidiaire bescherming kon komen.

en doordat verwerende partij haar Bestreden beslissing alzo verder motiveerde:

(...) overwegende dat betrokkene geen documenten voorlegt waarin vermeld wordt dat een student werd opgepakt omwille van het aankaarten van de positie van de vrouwen in Afghanistan;

terwijl dit argument geenszins pertinent is voor het verhaal van verzoekende partij omdat zij er volkomen vreemd aan is;

en doordat verwerende partij haar Bestreden beslissing alzo verder motiveerde:

overwegende dat de betrokkene een artikel voorlegt aangaande een christen die in Afghanistan vermoord werd door de Taliban; overwegende dat deze artikels niet het persoonlijke karakter van de betrokkene zijn problematiek kan aantonen; overwegende dat het CGVS in zijn beslissingen d.d. 13.05.2005 en 26.09.2007 reeds oordeelde dat betrokkene onvoldoende kan aannemelijk maken christelijke pamfletten te hebben verdeeld en daarom vervolging te riskeren in zijn land van herkomst; overwegende dat de betrokkene met zijn huidige verklaringen bovendien niet het weinig geloofwaardig karakter van zijn vorige asielaanvragen kan ontkrachten;

terwijl verwerende partij bij de controle van de nieuwe elementen zich dient te beperken tot het onderzoek naar de datum van een stuk om na te gaan of het eerder had kunnen worden verkregen (R.v St nr. 66 272 van 15 mei 1999) en niet tot de feitelijke beoordeling van die nieuwe elementen mag overgaan zodat verwerende partij haar macht heeft overschreden (R.v.St. 67.715 van 21 augustus 1997; nr. 78.925 van 23 februari 1999, nr. 97.954 van 25 juli 2001) en zodat verwerende partij door deze inoverwegingname zich niet meer kan beroepen op artikel 51/8, al. 1 van de Wet van 15 december 1980 (R.v.St. nr. 99.358 van 2 oktober 2001; nr. 148.044 van 8 augustus 2008).

en doordat ten slotte verwerende partij haar Bestreden beslissing alzo verder motiveerde:

overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Hier gelden dezelfde opmerkingen met betrekking tot de beoordeling van nieuwe gegevens en de beoordeling van de elementen die het statuut van subsidiaire bescherming verantwoorden zoals hierboven besproken.

Verwerende partij voegde aan zijn Bestreden beslissing nog toe:

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door de

Koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 1 (één) dag.

De bestuurshandelingen van verwerende partij moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd; De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. Aan deze materiële motiveringsvereiste is niet voldaan.

Dit is in onderhavig geval niet zo zoals hierboven werd aangetoond.

De beoordeling van verwerende partij dat verwerende partij zich op de oorspronkelijke beroept, oude vluchtmotieven en nieuwe vluchtmotieven (onveilige situatie) inroept sluit logischerwijze uit dat verwerende partij nog tot de beslissing van "weigering tot in overwegingname" kan besluiten omdat de beoordeling juist de in overwegingname betekent. De Raad van State oordeelt hierover dat "qu'en appréciant les éléments nouveaux au regards des critères de la Convention de Genève ou en les jugeant non crédibles, la partie adverse a pris ces éléments en considération, qu'elle ne pouvait plus, à l'issue de cet examen, faire application de l'article 51/8 de la loi du 15 décembre 1980, mais devait statuer sur les demandes d'asile en vertu de l'article 52 de la loi précitée » (R.v.St. 11 juli 2000, arrest nr. 88870 ; in diezelfde zin: R.v.St. 25 april 2001, arrest nr. 94946 ; R.v.St. 21 augustus 1995, arrest nr. 54811 ; <http://www.raadvst-consetat.be>).

Verwerende partij komt in de Bestreden beslissing niet verder dan de loutere overweging dat verzoekende partij "geen nieuwe gegevens aanbrengt" zonder de aangetekende brief van 4 maart 2009 van verzoekende partij te vermelden die laatstgenoemde ook ter hoorzitting aanbracht. Hierdoor heeft verwerende partij op het eerste gezicht haar wettelijke opdracht in het kader van artikel 51/ 8 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen niet vervuld (R.v.St. 19 november 2003, arrest nr. 125498; <http://www.raadvst-consetat.be>).

Verwerende partij oordeelt dat de "huidige verklaringen" de "appreciatie" of "twijfel" over de geloofwaardigheid in hoede van de asielinstanties niet kunnen wijzigen. Verwerende partij vermeldt geen bron waarop zij haar oordeel steunt noch bevat haar administratief dossier enig stuk waarop zij kan steunen om haar appreciatie in die zin te kunnen staven (R.v.St. nr. 71.867 van 17 februari 1998, <http://www.raadvst-consetat.be>). In geval van twijfel dient dit in het voordeel van verzoekende partij te worden uitgelegd (UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol Relating to the Status of Refugee; vaste rechtspraak RvV)."

3.2 In de nota met opmerkingen repliceert verwerende partij dat de bestreden beslissing genoegzaam met redenen omkleed is aangezien daarin zowel haar juridische als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Door verzoeker werden, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet naar voor gebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de minister is daarbij wel degelijk zorgvuldig en grondige te werk gegaan. Verzoekers beschouwingen kunnen niet dienstig in verband worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels. De gemachtigde van de minister verwijst terecht naar de voorgaande asielprocedures van verzoeker, zijnde de beslissing van de Vaste Beroepscommissie van 22 maart 2006 en het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 29 januari 2008. De documenten van verzoeker zijn niet bij machte de conclusie in deze beslissingen te ontkrachten. De voorgelegde documenten tonen niet het persoonlijke karakter van verzoekers problematiek aan. De controle is niet beperkt tot de datum van een stuk en is integendeel in strijd met artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de minister heeft volkomen terecht en binnen zijn bevoegdheid beslist om de derde asielaanvraag niet in overweging te nemen.

3.3 In de repliekmemoirie stelt verzoeker nog het volgende:

"Over machtsoverschrijding, bewijslast en onredelijkheid van de bestreden beslissing."

Verwerende partij antwoord ondanks haar uitvoerige nota met opmerkingen niet op de middelen van verzoekende partij:

- dat deze "réfugié sur place" werd

- dat deze blootstaat aan een ernstige en individuele bedreiging van het leven die geacht mag worden aanwezig te zijn wanneer (zoals in Afghanistan) de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land (in casu Afghanistan) of, in voorkomend geval naar het gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen. Verzoekende partij heeft in zijn verzoekschrift dit reële risico aangetoond. Het is in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert niet noodzakelijk dat verzoekende partij aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden (H.v.J. nr. C-465/07 van 17 februari 2009). De bestreden beslissing is daarom evenmin draagkrachtig gemotiveerd;

- dat het niet tot de bevoegdheid van verwerende partij behoort om over de subsidiaire bescherming te oordelen maar door dit in casu wel te doen zich aan machtsoverschrijding bezondigt.

Doordat verwerende partij deze punten niet betwist, geeft zij aan deze te aanvaarden.

Verwerende partij weerlegt ook niet waarom de vaste rechtspraak van de Raad van State die oordeelt dat het nieuwe bewijs van een vroegere omstandigheid een nieuw gegeven is (R.v.St. nr. 57.384 van 5 januari 1996) niet zou moeten worden gevolgd. Door haar uitvoerig citaat op pagina 5 van haar nota met opmerkingen bevestigt verwerende partij dat zij effectief de nieuwe in overweging heeft genomen en met de vroegere omstandigheden heeft vergeleken. Zij weerlegt dus evenmin waarom de vaste rechtspraak van de Raad van State die oordeelt dat indien verwerende partij de nieuwe elementen "overweegt" (zie haar veelvuldig gebruik van woordje "overwegende") zij niet langer op grond van artikel 51/8 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan statuëren (R.v.St. nrs. 88.870 van 11 juli 2000; 94.946 van 25 april 2001 en 54.811 van 21 augustus 1995) niet zou moeten worden gevolgd.

De bestreden beslissing is daarom kennelijk onredelijk.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

3.4 De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Het betrokken wetsartikel luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de Minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De bestreden beslissing motiveert met betrekking tot de door verzoeker ingediende (nieuwe) stukken het volgende:

"overwegende dat de betrokkene verklaart kans te maken op subsidiaire bescherming omdat hij afkomstig is uit Ghazni; overwegende dat de VBC in zijn arrest dd. 22.03.2006 stelde dat betrokkene niet aannemelijk kon maken effectief in Ghazni verbleven te hebben; overwegende dat de RW in zijn arrest dd. 29.01.2008 tot dezelfde conclusie kwam; overwegende dat betrokkene geen documenten voorlegt die deze conclusie kunnen ontkrachten; overwegende dat de betrokkene een artikel voorlegt waarin vermeld wordt dat een student werd opgepakt omwille van het aanklaarten van de positie van vrouwen in Afghanistan; overwegende dat de betrokkene een artikel voorlegt aangaande een christen die in Afghanistan vermoord werd door de Taliban; overwegende dat de betrokkene een artikel voorlegt over een Iraaks koppel dat erkend werd in België; overwegende dat deze artikels niet het persoonlijke karakter van de betrokkene zijn problematiek kan aantonen; overwegende dat het CGVS in zijn beslissingen dd. 13.05.2005 en 26.09.2007 reeds oordeelde dat betrokkene onvoldoende kan aannemelijk maken christelijke pamfletten te hebben verdeeld en daarom vervolging te riskeren in zijn land van herkomst; overwegende dat de betrokkene met zijn huidige verklaringen bovendien niet het weinig geloofwaardige karakter van zijn vorige asielaanvragen kan ontkrachten;"

Waar verzoeker kritiek uit op de motieven in de bestreden beslissing door te stellen dat deze niet meer zijn dan een procedurele samenvatting van de voorgaande asielaanvragen merkt de Raad op dat de motivering van de bestreden beslissing als één geheel dient te worden aanzien, zonder dat het vereist is dat ieder element afzonderlijk de bestreden beslissing kan dragen. Deze procedurele samenvatting is in functie van de toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet uiteraard van essentieel belang.

Verzoeker stelt dat hij op consistente wijze heeft aangetoond dat de situatie in Afghanistan dermate is verergerd dat hij zichzelf als “réfugié sur place” kan beschouwen. Verzoeker verwijst naar een uittreksel van het UNHCR van december 2007 en van 6 oktober 2008, naar de Nieuwsbrief van Foyer van 2 maart 2009, naar een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009, naar een arrest van de Supreme Court of Judicature Court of Appeal van 18 januari 2008, naar een World Report 2009 van Human Rights Watch, naar uittreksels van UK Country Information Report - Afghanistan van 15 oktober 2006 en uittreksels van Human Rights Watch van 16 april 2007. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn derde asielaanvraag op 19 maart 2009 volgende stukken heeft ingediend: brief van advocaat in verband met situatie in Afghanistan, uittreksel rapport Afghanistan oktober 2006 (1 bladzijde), uittreksel rapport Afghanistan oktober 2006 (2 bladzijden), uittreksel rapport Afghanistan oktober 2006 (2 bladzijden) en brief van UNHCR van 6 oktober 2008 (2 bladzijden). In zoverre verzoeker thans in zijn verzoekschrift verwijst naar nieuwe of andere stukken dan deze ingediend tijdens zijn derde asielaanvraag kan de gemachtigde van de minister niet worden verweten er geen rekening mee te hebben gehouden in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker stelt dat hij in het verleden asielinstanties heeft gewezen op het feit dat zij een verkeerde interpretatie aanhielden over het bewijs van de persoonlijke vervolging geeft verzoeker kritiek op vroegere beslissingen genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen of de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen en dient verzoeker er op gewezen te worden dat deze beslissingen niet het voorwerp uitmaken van het beroep. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk.

Verzoeker stelt dat de verwerende partij haar macht overschrijdt aangezien zij met het motief: *“overwegende dat de betrokkene verklaart kans te maken op subsidiaire bescherming omdat hij afkomstig is uit Ghani; overwegende dat de VBC in zijn arrest d.d. 22.03.2006 stelde dat betrokkene niet aannemelijk kon maken effectief in Ghazni verbleven te hebben; overwegende dat de RVV in zijn arrest d.d. 29.01.2008 tot dezelfde conclusie kwam;”* de subsidiaire bescherming inhoudelijk beoordeelt. Verwerende partij dient haar onderzoek te beperken tot het zoeken naar gegevens die aanleiding kunnen geven tot toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. In tegenstelling tot verzoekers bewering in zijn verzoekschrift dient de gemachtigde van de minister, tijdens het onderzoek van een derde asielaanvraag, niet te *“zoeken naar gegevens die aanleiding kunnen geven tot toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming”*. De gemachtigde van de minister dient met toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet na te gaan of de aangebrachte gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen en dat deze gegevens blijken te geven van ernstige aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. De bewijslast ligt bij de asielzoeker. Het komt in de eerste plaats aan de betrokkene toe aan te tonen dat de stukken nieuwe elementen bevatten én dat een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade bestaat met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel volgens hetwelk de bewijslast valt op de ‘kandidaat-vluchteling’. In casu oordeelt de gemachtigde van de minister dat verzoeker aan de hand van de stukken die hij heeft ingediend niet kan aantonen in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming omdat uit de beslissing van de Vaste Beroepscommissie van 22 maart 2006, bevestigd door het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 29 januari 2008, blijkt dat verzoeker niet aannemelijk kon maken effectief in Ghazni verbleven te hebben. Het is niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij geoordeeld heeft dat verzoeker geen nieuwe elementen betreffende zijn asielaanvraag heeft aangebracht, nu uit de bestreden beslissing blijkt dat deze feiten kaderen in zijn vrees voor vervolging zoals onderzocht in zijn eerste en tweede asielaanvraag en dat de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen zowel als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze vrees niet als gegronnd hebben aanvaard.

Verzoeker stelt dat het motief in de bestreden beslissing *“overwegende dat betrokkene geen documenten voorlegt waarin vermeld wordt dat een student werd opgepakt omwille van het aanklaarten*

van de positie van de vrouwen in Afghanistan,” niet pertinent is omdat dit motief volkomen vreemd is aan het verhaal van verzoeker. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker, naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag, een artikel heeft voorgelegd waarin vermeld wordt dat een student werd opgepakt omwille van het aanklaarten van de positie van vrouwen in Afghanistan. Verzoeker betwist dit niet in zijn verzoekschrift. De gemachtigde van de minister concludeert dat dit artikel (en andere artikels) niet het persoonlijk karakter van de problematiek van verzoeker kan aantonen. Verzoeker laat na aan te tonen dat deze vaststelling van de verwerende partij kennelijk onredelijk is.

Verzoeker stelt dat de verwerende partij bij de controle van de nieuwe elementen zich dient te beperken tot het onderzoek naar de datum van een stuk en niet tot de feitelijke beoordeling van die nieuwe elementen mag overgaan. Door het motief, *“overwegende dat deze artikels niet het persoonlijke karakter van de betrokkene zijn problematiek kan aantonen; overwegende dat het CGVS in zijn beslissingen d.d. 13.05.2005 en 26.09.2007 reeds oordeelde dat betrokkene onvoldoende kan aannemelijk maken christelijke pamfletten te hebben verdeeld en daarom vervolging te riskeren in zijn land van herkomst; overwegende dat de betrokkene met zijn huidige verklaringen bovendien niet het weinig geloofwaardige karakter van zijn vorige asielaanvragen kan ontkrachten,”* overschrijdt verwerende partij haar bevoegdheid. Verzoeker wordt nogmaals gewezen op artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en de bevoegdheid van de gemachtigde van de minister om na te gaan of de aangebrachte gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen en dat deze gegevens blijken te geven van ernstige aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. Verwerende partij dient aldus rekening te houden met de vorige asielaanvragen en de beslissingen genomen door de asielinstanties naar aanleiding van de vorige asielaanvragen. Verwerende partij kan slechts aan de hand van de vorige beslissingen onderzoeken of verzoeker aan de hand van de aangebrachte gegevens een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan aantonen. In casu oordeelt verwerende partij dat hij met de ‘nieuwe stukken’ het weinig geloofwaardig karakter van zijn vorige asielaanvragen, zoals blijkt uit de beslissingen van de asielinstanties, niet kan ontkrachten. Bijgevolg kan verzoeker met de ‘nieuwe stukken’ en rekening houdende met de beslissingen van de asielinstanties met betrekking tot de vorige asielaanvragen, geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade aantonen. Verzoeker laat na aan te tonen dat het oordeel van de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk is.

Verzoeker stelt dat, verwijzend naar de overweging in de bestreden beslissing *“in uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 (...) wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 1 (één) dag)”*, bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, afdoende moet zijn en dat aan deze “materiële motiveringsvereiste” niet is voldaan. De bestreden beslissing verwijst naar het toepasselijke artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat voorziet dat de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied dient af te leveren indien hij een asielaanvraag niet in aanmerking neemt. De Raad wijst er tevens op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn, dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAAT, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168). De Raad besluit dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de in de bestreden beslissing opgenomen motiveringen hem niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Verzoeker kan overigens niet stellen onwetend te zijn over de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing of dat deze motieven onduidelijk zijn, aangezien hij deze motieven uitgebreid bespreekt in zijn verzoekschrift.

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat de verwerende partij de nieuwe elementen niet kan beoordelen ten aanzien van de criteria van de Conventie van Genève of de nieuwe elementen niet als ongeloofwaardig kan beoordelen, zonder haar bevoegdheid met toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet te overschrijden. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te insinueren heeft de gemachtigde van de minister de ‘nieuwe elementen’ niet beoordeeld ten aanzien van de criteria van de Conventie van Genève noch heeft hij de ‘nieuwe elementen’ als ongeloofwaardig

beoordeeld. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker stukken heeft ingediend waarmee hij wenst aan te tonen dat hem de subsidiaire bescherming dient te worden verleend vermits hij afkomstig is uit Ghazni. Uit de beslissingen van de asielinstanties genomen naar aanleiding van de vorige asielaanvragen blijkt echter dat verzoeker niet kon aannemelijk maken effectief in Ghazni verbleven te hebben. Daarnaast dient verzoeker een aantal artikels in waarmee hij wenst aan te tonen dat hij vreest voor vervolging in zijn land van herkomst. De gemachtigde van de minister stelt uit de beslissingen van de asielinstanties vast dat verzoeker niet kon aannemelijk maken christelijke pamfletten te hebben verdeeld. De gemachtigde van de minister oordeelt dat de artikels niet het persoonlijke karakter van verzoekers problematiek aantonen. Bovendien kunnen de huidige verklaringen van verzoeker het weinig geloofwaardige karakter van zijn vorige asielaanvragen niet ontkrachten. De gemachtigde van de minister oordeelt bijgevolg dat de nieuwe elementen geen gegevens bevatten die blijken geven van ernstige aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade, rekening houdende met de beslissingen van de asielinstanties in de vorige asielaanvragen. De verwerende partij beoordeelt de stukken bijgevolg niet in functie van de criteria van de Conventie van Genève en oordeelt evenmin dat de stukken ongeloofwaardig zijn.

Verzoeker verwijt verwerende partij dat zij geen melding heeft gemaakt in de bestreden beslissing van zijn aangetekende brief van 4 maart 2009. Hierdoor heeft verwerende partij haar wettelijke opdracht in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet niet vervuld. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 5 maart 2009 een derde asielaanvraag heeft ingediend. Verzoeker werd naar aanleiding van deze aanvraag op 19 maart 2009 gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken. Bovendien werden de door hem bijgebrachte documenten in ontvangst genomen. Uit het ontvangstbewijs van 19 maart 2009 en de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker een brief van zijn advocaat heeft ingediend. Deze brief heeft de datum 8 januari 2009. De brief d.d. 8 januari 2009, ingediend door verzoeker op 19 maart 2009 en de aangetekende brief van 4 maart 2009 zijn inhoudelijk identiek aan elkaar. In deze brieven (die aldus inhoudelijk identiek zijn) legt de advocaat de nadruk op de situatie van verzoeker en concludeert zijn advocaat dat verzoekers leven, fysieke integriteit of vrijheid in gevaar is en dat zijn vrees gegrond en actueel is. Uit de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de inhoud van de brief aangezien de gemachtigde van de minister uitdrukkelijk stelt dat, rekening houdende met de voorgaande beslissingen van de asielinstanties, verzoeker geen aanspraak kan maken op de subsidiaire bescherming en met zijn verklaringen het ongeloofwaardige karakter van zijn vorige asielaanvragen niet kan ontkrachten. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij haar “wettelijke opdracht in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet” niet heeft vervuld.

Ten slotte stelt verzoeker dat daar waar verwerende partij oordeelt dat de “huidige verklaringen”, de “appreciatie” of “twijfel” over de geloofwaardigheid in hoofde van de asielinstanties niet kunnen wijzigen, zij zich nergens steunt op enig stuk en evenmin een bron vermeldt waarop haar oordeel steunt. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de minister verwijst naar de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen van 22 maart 2006, en naar het arrest van 29 januari 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bovendien verwijst de gemachtigde van de minister naar de beslissingen van 13 mei 2005 en 26 september 2007 van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dit onderdeel van het middel mist feitelijke grondslag.

De Raad stelt derhalve vast dat de gemachtigde van de Minister niet op kennelijk onredelijke wijze tot de vaststelling is gekomen dat verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste appreciatiefout.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

Ch. BAMPS